നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം
ഭാരതസർക്കാർ സ്ഥാപനമായ എ.ഐ.സി.ടി.ഇ. യുടെ "അനുവാദിനി"
എന്ന നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ
സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി.
ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ
ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ
ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ
തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും
പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ
വേണ്ടി മാത്രം
ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ
എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവ്വഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും
പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും

അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

അനന്തരാവകാശികൾ വഴി കിഴാക്കേവെട്ടക്കണ്ടിയിൽ മാധവൻ (മരണപ്പെട്ട)

v

തീയൂർകുന്നത് മീതൽ ജാനകിയും മറ്റുള്ളവരും

(സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 2017 ലെ 8616)

2024 ഏപ്രിൽ 9

[ജസ്റ്റിസ് അനിരുദ്ധ ബോസ്[1]* ജസ്റ്റിസ് സുധാൻഷു ധൂലിയ]

പരിഗണനാ വിഷയം

രണ്ടാം ഭർത്താവിൽ നിന്നുള്ള മകൻ ഇടപാടുകളിലൂടെ അവകാശപ്പെട്ട ആദ്യ ഭർത്താവിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച സ്വത്തിൽ, പുനർവിവാഹത്തിന് ശേഷം ഭാര്യയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും അവകാശമുണ്ടോ എന്നതാണ് വിഷയം.

തലവാചകകുറിപ്പുകൾ

ഹിന്ദു വിധവയുടെ പുനർവിവാഹ നിയമം, 1856 - വകുപ്പ് 2-മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിൽ വിധവയുടെ അവകാശങ്ങൾ പുനർവിവാഹത്തോടെ അവസാനിക്കും

1 രചയിതാവ്

-ആദ്യ ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം ഭാര്യ രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചു-ആദ്യ ഭർത്താവിൽ നിന്ന് **തന്റെ അമ്മയിൽ നിക്ഷിപ്തമായ** വസ്തുവിൽ അവകാശം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടാം വിവാഹത്തിൽ നിന്ന് ജനിച്ച മകൻ വിഭജനത്തിനായി കേസ് ഫയൽ ചെയ്തു.-ആദ്യ വിവാഹത്തിൽ നിന്ന് ജനിച്ച മകനെ കക്ഷി ചേർത്തു- വിചാരണ കോടതി വിഭജനത്തിനുള്ള അവകാശവാദം അനുവദിച്ചു-എന്നിരുന്നാലും, ആദ്യ അപ്പീൽ കോടതി വിഭജനത്തിനുള്ള കേസ് തള്ളിക്കളഞ്ഞു - അപ്പീലിൽ, ഹൈക്കോടതി വിചാരണ കോടതിയുടെ വിധിയും ഉത്തരവും പുനഃസ്ഥാപിച്ചു - കൃത്യത:

വിധിച്ചു : ആദ്യ ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം, ഭാര്യയുടെ പുനർവിവാഹത്തിൽ, അന്യായ സ്വത്തിന്റെ മേൽ അവളുടെ അവകാശം വകുപ്പ് 2-ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാലഹരണപ്പെട്ടു - അങ്ങനെ, ആദ്യ ഭർത്താവിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച സ്വത്ത് കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ഭാര്യയുടെ അവകാശം 1910 ലെ കരാറുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഇല്ലാതായി - എന്നിരുന്നാലും, ആ കരാർ നടപ്പിലാക്കിയത് ഭാര്യ മാത്രമല്ല, അത് നടപ്പിലാക്കിയത് അവളുടെ അമ്മായിയമ്മയും അവളുടെ ആദ്യ ഭർത്താവിൽ നിന്നുള്ള മകനും ആയിരുന്നു, ആദ്യ ഭർത്താവിന്റെ (മരിച്ചതിനുശേഷം) നിയമപരമായ അവകാശികളായി അവർ തുടർന്നു - ഭാര്യയ്ക്ക് അവകാശമോ പദവിയോ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്വത്തും കൈമാറാൻ കഴിയില്ല - അവളുടെ അവകാശം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് രണ്ടാമത്തെ പാട്ടക്കരാറിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ് - 1910 ലെ രേഖ

അസാധുവാക്കുന്നതിന് ഒരു ഫോറത്തിനും മുന്നിൽ ഒരു അവകാശവാദവും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല - എന്നിരുന്നാലും, വസ്തുവിന്റെ മേൽ ശരിയായ അവകാശത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ, അവൾ അതിന്റെ ഏക പാട്ടക്കാരിയാണെങ്കിൽപ്പോലും ആ പാട്ടക്കരാർ നിയമപരമായി സാധുതയുള്ളതോ നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതോ ആകുമായിരുന്നില്ല - രണ്ടാം വിവാഹത്തിൽ നിന്നുള്ള മകൻ, തന്റെ പിൻഗാമികൾ വഴി , അന്യായ അന്യായ സ്വത്തിന്റെ വിഹിതം അവകാശപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു - എന്നാൽ രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ച അമ്മയ്ക്ക് സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള അവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു-മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള അവളുടെ എന്തെങ്കിലും ബന്ധം, 1910 ന് ശേഷം പാട്ടക്കാരന്റെതാണ് - മേൽപ്പറഞ്ഞ പാട്ടത്തിന് പന്ത്രണ്ട് വർഷത്തെ നിശ്ചിത കാലാവധിക്കപ്പുറം സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരു രേഖയിലും സൂചനയില്ല - അന്യായ സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അവരുടെ രണ്ടാമത്തെ ഭർത്താവിൽ നിന്നുള്ള മകന് ഒരു തരത്തിലും കൈമാറിയതായി പറയാൻ കഴിയില്ല - അങ്ങനെ, ഹൈക്കോടതിയുടെ തീരുമാനം റദ്ദാക്കുന്നു, വിഭജനത്തിനായുള്ള കേസ് തള്ളിയ ആദ്യ അപ്പീൽ കോടതിയുടെ തീരുമാനം സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുന്നു. [ഖണ്ഡിക 17-19]

പ്രമാണം -ഒരു രേഖയുടെ മേലുള്ള അവകാശം -കൈമാറ്റ പത്രം -സ്വത്തിന്റെ മേൽ ഉടമസ്ഥാവകാശമില്ലാത്ത കൺവെയർ-സ്വത്തിന്മേൽ തല്പര പിൻഗാമികളുടെ നിയമപരമായ അവകാശം:

വിധിച്ചു: ചില സ്വത്തുക്കളിലെ അവകാശം, ഉടമസ്ഥാവകാശം അല്ലെങ്കിൽ താൽപ്പര്യം ഒരു വ്യക്തി ഒരു രേഖയിലൂടെ **കൈമാറുകയാണെങ്കിൽ** , ആ വിഷയത്തിൽ അത്തരം ഒരു അവകാശവും കൈവശമില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയെങ്കിൽ കൂടി, സ്വത്തിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു സ്ഥിരമായ രേഖ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, പിൻഗാമികളുടെ താൽപ്പര്യത്തിന്മേൽ ഗ്രാന്റിക്ക് അത്തരം ഒരു പ്രമാണത്തിൽ നിന്ന് നേടിയെടുത്ത അവകാശം നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമപരമായ അവകാശമില്ല- സ്ഥാവര വസ്തുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കൈമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു രേഖ, കൺവെയറിന് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഇല്ലെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ, ആ രേഖ അസാധുവാണെന്ന പ്രത്യേക പ്രഖ്യാപനം ആവശ്യമില്ല-നടപടിക്രമത്തിലെ ഏതെങ്കിലും കക്ഷി ഈ വാദമുന്നയിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കോടതിക്ക് ഉടമസ്ഥാവകാശം പരിശോധിക്കാം. [ഖണ്ഡിക 18]

ഉദ്ധരിച്ച കേസ്

അനന്തരാവകാശികൾ വഴി വെങ്കട ശിവപ്രസാദ് (മരണപ്പെട്ട) v അനന്തരാവകാശികൾ വഴി കോത്തൂരി വെങ്കിടേശ്വർലുവും (മരിച്ച) മറ്റുള്ളവരും (1999) സപ്ലിമെന്റ്. 4 SCR 522: (2000) 2 SCC 139-പരാമർശിച്ചു.

നിയമങ്ങളുടെ പട്ടിക

ഹിന്ദു വിധവയുടെ പുനർവിവാഹ നിയമം, 1856

സൂചകപദങ്ങളുടെ പട്ടിക

ഹിന്ദു വിധവയുടെ പുനർവിവാഹം; വിഭജനം; സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അല്ലെങ്കിൽ ഉടമസ്ഥത ; പാട്ടക്കരാറിന്റെ സാധുത; സാധുവായ കൈമാറ്റം; നിയമാനുസൃതമായ അവകാശം; കൈമാറ്റ പ്രമാണം .

കേസിന്റെ ഉത്ഭവം

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരപരിധി: 2017 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 8616 18.01.2008-ലെ കേരള ഹൈക്കോടതിയുടെ 1996-ലെ എസ്. എ. നമ്പർ 653-ലെ വിധിയിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നും ഉണ്ടായത്.

അനന്തരാവകാശികൾ വഴി കിഴക്കെ വട്ടക്കണ്ടിയിൽ മാധവൻ (മരണപെട്ട) v തിയ്യൂർകുനാഥ് മീതാൽ ജാനകിയും മറ്റുള്ളവരും

കക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായവർ:

വി. ചിദംബരേഷ് , സീനിയർ അഡ്വക്കേറ്റ്, എ. വേണയഗം ബാലൻ, കെ. പി. രാജഗോപാൽ, ജെയ്മോൺ ആൻഡ്രൂസ്, പിയോ ഹാരോൾഡ് ജയ്മോൺ, നരേഷ് കുമാർ, എന്നിവർ അപ്പീലുവാദിക്ക് വേണ്ടിയുള്ള അഭിഭാഷകർ.

സി കെ ശശി, ജോൺ മാത്യു, എതിർകക്ഷികൾക്കായുള്ള അഭിഭാഷകർ.

സുപ്രീം കോടതിയുടെ വിധി/ഉത്തരവ്

വിധി

ജസ്റ്റിസ് അനിരുദ്ധ ബോസ്,

"കിഴക്കേ വട്ടക്കണ്ടി എന്ന പട്ടയത്തിൽ പെരുള്ള അസരിക്കണ്ടി പസ്രംബ, 6 അടി കി-പാ 37, ദി-വാ 35" എന്ന് പരാതിക്കാരന്റെ ഷെഡ്യൂളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന അന്യായ വസ്തു 8/20 ഓഹരികൾ അവകാശപ്പെട്ട് തിയ്യർ കുന്നത്ത് മീതാൽ ചന്തു (ചന്തു) സ്ഥാപിച്ച വിഭജനത്തിനായുള്ള ഹർജിയിൽ നിന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ അപ്പീൽ ഉയർന്നുവരുന്നത്. കോടതിക്ക് മുമ്പുള്ള അപ്പീൽവാദികൾ ഈ കേസിലെ എതിർകക്ഷികൾ ആയിരുന്നു, അവർ ശങ്കരൻ എന്ന ഒരാളുടെ അവകാശത്തിന്റെ പിൻഗാമികളാണ്. രണ്ടാമത്തെ ആളും ചന്തുവും ഏകോദര സഹോദരന്മാരാണ്, ഇരുവരും രണ്ട് തവണ വിവാഹം കഴിച്ച ഒരു ചിരുതെയുടെ മക്കളാണ്. അവരുടെ ആദ്യ ഭർത്താവ് മാധവനായിരുന്നു, അവരുടെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ശങ്കരൻ ജനിച്ചു. 1910-ന് മുമ്പ് മാധവൻ അന്തരിച്ചു, എന്നിരുന്നാലും മരണത്തിന്റെ കൃത്യമായ വർഷം വാദങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കുകയോ തെളിവുകളിൽ അത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല . മാധവന്റെ മരണശേഷം ചന്തുവിന്റെ പിതാവായ നീലകണ്ഠനെ ചിരുതി രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചു.

2. കേരളത്തിലെ കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ ഇരവത്തൂർ ഗ്രാമത്തിലെ സർവേ നമ്പർ 56/8 ലാണ് അന്യായ വസ്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. കക്ഷികൾ മലയകമല വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു. 1956 ലെ ഹിന്ദു പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമത്തിന് മുമ്പ് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന അവരുടെ അനന്തരാവകാശത്തെ നയിക്കുന്ന പിന്തുടർച്ചാവകാശ നിയമം മക്കത്തായികൾക്ക് ബാധകമായ മിതാക്ഷര നിയമത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച രൂപമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ അപ്പീലിന്റെ വിധിനിർണയത്തിന് ഈ ഘടകം അത്ര പ്രസക്തമല്ല. 1985-ലാണ് കേസ് ഫയൽ ചെയ്തതെങ്കിലും, വാദിയുടെ അവകാശവാദത്തിന്റെ ഉറവിടം കണ്ടെത്താൻ, സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന വർഷത്തിൽ (അതായത് 1900), വിചാരണയ്ക്കിടെ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, സ്വത്തിന്റെ ഉടമകൾ മാധവനാണെന്ന് തോന്നുന്നു, അവനും അമ്മ നംഗേലിയും ചേർന്ന് 07.05.1900 ന് ചെറിയ അമ്മ തമ്പുരട്ടിയുടെ മകൻ നടുമണ്ണിൽ ആനന്ദൻ കൈമളി ന് അനുകൂലമായി സ്വത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു പണയാധാരം (അന്യായത്തിലെ എക്സിബിറ്റ് ബി. 1) നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. ഈ അപ്പീലിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിയിൽ നിന്ന് നാം കണ്ടെത്തുന്നതുപോലെ, സ്വത്തിന്റെ കൈവശാവകാശം പണയം വാങ്ങിയയാൾക്ക് നൽകിയിട്ടില്ലെന്ന് പണയാധാരം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്വത്തിന്റെ ഉടമയെന്ന് വാദത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചിരുതെയിൽ നിന്ന് വാദി സ്വത്തിൽ തന്റെ പങ്ക്

അവകാശപ്പെടുന്നു. ആദ്യ അപ്പീൽ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കപ്പെടാത്ത സമയത്ത് വാദി മരിച്ചുവെന്നും കോടതി മുമ്പാകെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ എത്രികക്ഷികൾ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓഹരി അവകാശവാദത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുവെന്നും ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം. പേരാമ്പ്ര മുൻസിഫ് മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയിൽ ഒ. എസ്. നമ്പർ 157/1985 എന്ന പേരിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത കേസിൽ എതിർഭാഗമായി ഉൾപ്പെടുത്തിയവർ ശങ്കരന്റെ പിൻഗാമികളായിരുന്നു.

3. എക്സിബിറ്റ് ബി-1 കൂടാതെ, ഈ അപ്പീൽ കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മറ്റ് മൂന്ന് പ്രമാണങ്ങൾ ബന്ധപ്പെട്ട ന്യായസഭകളിൽ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. 1910 ജൂലൈ 14-ന് ചെറുപുല ഒതയോത്ത് ചെറിയാ അമ്മയ്ക്കും അവരുടെ മകൻ അച്യുതനും അനുകൂലമായി ചിരുതേ, നംഗേലി (മാധവന്റെ അമ്മ), ശങ്കരൻ (ചിരുതെയുടെ മകൻ) എന്നിവർ നടപ്പിലാക്കിയ കാണം കുഴിക്കാണം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എക്സിബിറ്റ് എ-20 എന്ന രേഖയുണ്ട്. അക്കാലത്ത് പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ശങ്കരന് വേണ്ടി ചിരുതേ കരാർ നടപ്പിലാക്കി. ഇത് ഒരു പാട്ടക്കരാറിന്റെ സ്വഭാവത്തിലായിരുന്നു. അച്യുതനും അക്കാലത്ത് പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ആളായിരുന്നു, തനിക്കും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത മകനും വേണ്ടി സ്വത്ത് പാട്ടത്തിന് എടുത്തിരുന്ന ചെറിയ അമ്മയെ ഈ രേഖ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

4. അതേ ദിവസം, അതായത് 1910 ജൂലൈ 14-ന്, എക്സിബിറ്റ് എ-1 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ ഒരു വെറുമ്പാട്ടം കൂഴിക്കാണം കരാർ ചെറുപുള ചെറിയമ്മ തനിക്കും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത മകൻ അച്യുതനും വേണ്ടി അതേ സ്വത്ത് ചിരുതെയ്ക്കും കുട്ടിപേരവൻ എന്ന മറ്റൊരു വ്യക്തിക്കും അനുകൂലമായി നടപ്പാക്കി. ഇവ ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി ചെയ്ത ഇടപാടുകളാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഈ രണ്ട് കരാറുകളും അതിന്റെ കാലാവധി പന്ത്രണ്ട് വർഷമാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു, കൂടാതെ പുതുക്കൽ വ്യവസ്ഥകളൊന്നും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല.

5. 1925-ൽ, എക്സിബിറ്റ് എ-2 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ "അസൈൻമെന്റ് ഡീഡ്" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന 1925 ജൂലൈ 22-ന് നടപ്പിലാക്കിയ മറ്റൊരു രേഖയിലൂടെ, കുട്ടിപെരാവൻ ചിരുതെയ്ക്കും ശങ്കരനും അനുകൂലമായി തന്റെ അവകാശങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു. ഈ രേഖയിൽ, കുറ്റിപെരാവനും ചിരുതെയും അതിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടർ ആയതിനാൽ ഭൂമിക്ക് നൽകിയ വരുമാനത്തിന് പുറമേ 5 രൂപ വാടക നിശ്ചയിച്ച് ചെറിയ അമ്മയിൽ നിന്ന് വസ്തുവകകൾക്ക് മേലുള്ള വെറുമ്പാട്ടം വാങ്ങിയെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രേഖയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

-

"മധ്യസ്ഥരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ നിശ്ചയിച്ച 50 രൂപയ്ക്കും 1921 ലെ ഒഎസ് 685 ൽ പയ്യോലി ജില്ലാ മുൻസിഫ് കോടതിയിൽ നിന്ന് ചെറുപുല ഒതയോത്ത് ചെറിയമ്മയ്ക്ക് ലഭിച്ച ഡിക്രി തുകയിൽ എന്റെ വിഹിതത്തിനും ഈ

സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള എന്റെ അവകാശം പലിശയും ചെലവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള കുടിശ്ശികയ്ക്ക് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നൽകുന്നു. ഈ തുകയിലെ എന്റെ വിഹിതം അടയ്ക്കുന്നതിനായി നിങ്ങൾക്ക് നൽകി. അതിനാൽ ഞാൻ ഇതിനാൽ ഈ സ്വത്തിന്റെ മേൽ എന്റെ എല്ലാ അവകാശവും ഏൽപ്പിക്കുകയും സ്വത്തിന്റെ കൈവശാവകാശം കൈമാറുകയും സ്വത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ രേഖകളും കൈമാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിമേൽ ഈ സ്വത്തിൽ എനിക്ക് യാതൊരു അവകാശവുമില്ല... "

6. 1956 ൽ ശങ്കരൻ മരിക്കുകയും 1966 ൽ ചിരുതേ മരിക്കുകയും ചെയ്തതായി വിചാരണക്കോടതിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. വസ്തുവിന്റെ വിഭജനം സംബന്ധിച്ച അവകാശവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിചാരണക്കോടതി വിധിയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്:-" അന്യായക്കാരന്റെ അന്യായ പട്ടികയിലുള്ള സ്വത്തിന്റെ അവകാശവാദം ഇപ്രകാരമാണ്: - ചെറിയമ്മയിൽ നിന്നുള്ള 2323/1910 എന്ന വെറുമ്പാട്ടം നമ്പർ പ്രകാരം ഈ സ്വത്ത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ചിരുതെയിയുടെയും ഒരു കുട്ടിപെരാവന്റെയും ഉടമസ്ഥതയിലായിരുന്നു. 1925 ൽ കുട്ടിപേരവൻ തന്റെ പകുതി വിഹിതം ചിരുതക്കും അവരുടെ മകൻ ശങ്കരനും നൽകി. അങ്ങനെ ചിരുതേയി 3/4 ഓഹരിയും ശങ്കരൻ 1/4 ഓഹരിയും സ്വന്തമാക്കി. ശങ്കരൻ 1956 ൽ മരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലിലൊന്ന് വിഹിതം എതിർഭാഗത്തിനും അമ്മ ചിരുതെയിക്കും പാരമ്പര്യമായി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു, അങ്ങനെ

ചിരുതെയ് 16/12 ഓഹരികൾ നേടുകയും എതിർകക്ഷികൾ 4/20 ഓഹരികൾ നേടുകയും ചെയ്തു. ചിരുതയി 1926 ൽ മരിച്ചു, അവളുടെ 16/20 ഓഹരികളിൽ പകുതി വാദിക്കും അവശേഷിക്കുന്ന ഏക മകനും പോകും, ബാക്കി 8/20 ഓഹരികൾ മറ്റൊരു മകൻ ശങ്കരന്റെ അവകാശികളായ .എതിർകക്ഷികൾക്ക് പോകും, അതിനാൽ ഓഹരികൾ ഇനിപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു: അന്യായക്കാരൻ 8/20. എതിർഭാഗം 3/20 വീതം. നോട്ടീസിൽ , എതിർഭാഗം ആരോപിക്കുന്ന പ്രകാരം ഈ സ്വത്ത് ഒരിക്കലും മാധവന്റെതല്ലെന്ന് ഹർജിയിൽ വാദികൾ ആരോപിക്കുന്നു.

7. വിചാരണക്കോടതി വിഭജനത്തിനുള്ള അവകാശവാദം നിലനിർത്തുകയും അതിൽ വാദിക്ക് അനുകൂലമായി വിധിക്കുകയും ചെയ്തു, അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എതിർകക്ഷികൾ കോടതിക്ക് മുന്നിൽ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. 1996 ജൂൺ 24 ന് ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിയിലൂടെ ഡിക്രി റദ്ദാക്കുകയും കേസ് തള്ളുകയും ചെയ്തു. മുമ്പത്തെ ഖണ്ഡികകളിൽ വിവരിച്ച ഇടപാടുകളുടെ പരമ്പരയിലൂടെ വാദി അവകാശപ്പെട്ട സ്വത്തിൽ ചിരുതെയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും അവകാശമുണ്ടോ എന്നതാണ് കോടതിക്ക് മുന്നിലും ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ മുൻപിലുമുള്ള പ്രധാന പ്രശ്നം. തന്റെ അമ്മയായ ചിരുതേ വഴി രണ്ടാമത്തെ ഭർത്താവിൽ നിന്ന് ജനിച്ച വാദി സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം അവകാശപ്പെട്ടു. 2329/10 എന്ന നമ്പറുള്ള രജിസ്റ്റേർഡ് പാട്ടക്കരാറാണ് ചിരുതെയുടെ ഉടമസ്ഥതയുടെ അടിസ്ഥാനം എന്ന്

അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. (എക്സിബിറ്റ് എ -1). "എക്സിബിറ്റ് എ-1" ൽ രണ്ടാമത്തെ പാട്ടക്കാരനായിരുന്ന കുട്ടിപെരാവൻ പിന്നീട് ചിരുതെയ്ക്കും ആദ്യ വിവാഹത്തിലൂടെ ചിരുതെയുടെ മകനായ ശങ്കരനും വേണ്ടി വസ്തുവകകളിൽ തന്റെ അവകാശം വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. 1925 ജൂലൈ 22-ന് ആ രേഖ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടു. 1900 മെയ് 07-ലെ പണയാധാരത്തെ ആശ്രയിച്ച് ഒന്നാം അപ്പീൽ അപ്പീൽ കോടതി, മാധവനും അമ്മ നംഗേലിയും ജന്മാവകാശ ഉടമകളാണെന്നും പണയാധാരം നടപ്പിലാക്കിയതിനുശേഷവും സ്വത്ത് കൈവശമുണ്ടെന്നും കണ്ടെത്തി.

8. 1925 ജൂലൈ 22-ലെ രേഖ പണയാധാരത്തിനു കീഴിലുള്ള ബാധ്യത നിർവഹിക്കുന്നതാണെന്ന് ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി വിശ്വസിച്ചില്ല. ഒരു പാട്ടത്തിന് നൽകാൻ ചിരുതെയ്ക്ക് അധികാരമില്ലെന്നും വസ്തുവകകൾ പാട്ടത്തിന് നൽകാൻ അവർ ശ്രമിച്ച ഇടപാട് നിയമപരമായി അനുവദനീയമല്ലെന്നും ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി കണ്ടെത്തി.

9. ചിരുതെയുടെ അവകാശത്തെക്കുറിച്ചോ പദവിയെക്കുറിച്ചോ പറയുമ്പോൾ, നീലകണ്ഠനെ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കുമ്പോൾ മരിച്ചുപോയ ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിന് അവർക്ക് അവകാശം ലഭിക്കില്ലെന്ന് വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി അവർ രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോൾ നിലനിന്നിരുന്ന ഹിന്ദു വിധവകളുടെ പുനർവിവാഹ നിയമം, 1856 ("1856 നിയമം") വകുപ്പ് 2 പരാമർശിച്ചു, അത് . 1856 ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: -

"2. പുനർവിവാഹം ചെയ്താൽ മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിൽ വിധവയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഇല്ലാതാവും - മരണപ്പെട്ട ഭർത്താവിൻറെ സ്വത്തിൽ ഏതൊരു വിധവയ്ക്കും ജീവനാംശം, അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവിനോ അദ്ദേഹത്തിൻറെ പിൻഗാമികൾക്കോ അനന്തരാവകാശം, അല്ലെങ്കിൽ പുനർവിവാഹം ചെയ്യാൻ വ്യക്തമായ അനുമതിയില്ലാതെ അവൾക്ക് നൽകുന്ന ഏതെങ്കിലും വില്പത്രമോ നിയമപരമായ ക്രമവിധാനമോ കാരണം, അത്തരം സ്വത്തിൽ പരിമിതമായ അവകാശം മാത്രം, അത് അന്യവൽക്കരിക്കാൻ അധികാരമില്ല, പുനർവിവാഹത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും അവൾ അപ്പോൾ മരിച്ചതുപോലെ കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യും: മരണപ്പെട്ട ഭർത്താവിൻറെ അടുത്ത അവകാശികൾ, അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ മരണശേഷം സ്വത്തിന് അർഹതയുള്ള മറ്റ് വ്യക്തികൾ, അത് ഏറ്റെടുക്കും . മരിച്ചുപോയ അവളുടെ ഭർത്താവിൻറെ അടുത്ത അവകാശികളോ അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ മരണശേഷം സ്വത്തിന് അർഹതയുള്ള മറ്റ് വ്യക്തികളോ അതിൻറെ പിൻഗാമിയാകും.

10. 1856 ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 പരാമർശിക്കുമ്പോൾ 1910 ൽ നടപ്പിലാക്കിയ രണ്ട് പ്രമാണങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതായ എ-20 പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകിയില്ല. ആദ്യ ഭർത്താവ് മാധവൻ കൈവശം വച്ചിരുന്ന അന്യായ വസ്തുവിൽ ചിരുതെയ്ക്ക് റിവേർഷനുള്ള അവകാശം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂവെന്നും രണ്ടാം

വിവാഹം കഴിച്ചതിന് ശേഷം ചിരുതെയ്ക്ക് ജനിച്ച ശങ്കരന്റെ ഗർഭാശയ സഹോദരനായതിനാൽ വാദിക്ക് (ചന്ദു) വിഭജന അവകാശം അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ലെന്നും ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതി കണ്ടെത്തി. നീലകണ്ഠനുമായി രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചതിനാൽ മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിൽ അവൾക്ക് എല്ലാ അവകാശങ്ങളും താൽപ്പര്യങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ നിലപാടിൽ ഒരു അംഗീകൃത തീർപ്പുണ്ട് അനന്തരാവകാശികൾ വഴി വേലമൂരി വെങ്കട ശിവപ്രസാദ് (മരിച്ച) v. അനന്തരാവകാശികൾ വഴി കോത്തൂരി വെങ്കിടേശ്വർലു (മരിച്ച) മറ്റുള്ളവരും [(2000) 2 SCC 139], എന്നതിൽ ഇങ്ങനെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"17. അതിനാൽ, 1856-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2, പുനർവിവാഹം സംഭവിച്ചാൽ വിധവയുടെ അവകാശം എടുത്തുകളയുകയും പുനർവിവാഹം ചെയ്യുന്ന വിധവയെ മരിച്ചതായി കണക്കാക്കുമെന്നചട്ടം വളരെ വ്യക്തമാണ്. "അവൾ അപ്പോൾ മരിച്ചതുപോലെ" (ഊന്നൽ നൽകിയത്) എന്ന വാക്കുകൾ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ പുനർവിവാഹം നടന്നാൽ ഒരാൾക്ക് അത്തരം സ്വത്തിൽ പരിമിതമായ അവകാശങ്ങൾ പോലും നഷ്ടപ്പെടണമെന്നും പുനർവിവാഹത്തിന് ശേഷം മരിച്ച ഭർത്താവിന്റെ അടുത്ത അവകാശികൾ അതിന്റെ പിൻഗാമികളാകണമെന്നും നിയമനിർമ്മാണസഭ ഉദ്ദേശിച്ചു. അതിനാൽ ഇത് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യുക്തിസഹമായ ഒരു ശാസ്ത്രീ നിയമത്തിന്റെ നിയമപരമായ അംഗീകാരമാണ്."

11. രണ്ടാമത്തെ അപ്പീലിൽ ഹൈക്കോടതി നിയമത്തിലെ അഞ്ച് ചോദ്യങ്ങൾ ഗണ്യമായവയായി രൂപപ്പെടുത്തി, അവ ചുവടെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നു -

"എ) അത്തരം ഒരു കണ്ടെത്തലിലെത്താൻ വാദങ്ങളും തെളിവുകളും ഇല്ലാത്തതിനാൽ എ 1, എ 20 ഇടപാടുകൾ യഥാർത്ഥമല്ലെന്ന് വിധിക്കുന്നതിൽ താഴെപ്പറയുന്ന കോടതി ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടോ?

ബി) എ 1, എ 2, എ 20, ബി 1 എന്നിവയിൽ കോടതി നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം ശരിയും ഉചിതവുമായിരുന്നോ?

സി) ഇന്ത്യൻ തെളിവ് നിയമത്തിലെ 90-ാം വകുപ്പ് ബാധകമാകുമെന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അസ്സൽ രേഖകളല്ലാത്ത എ 1, എ 20 എന്നീ എക്സിബിറ്റുകളെ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ താഴെപ്പറയുന്ന കോടതി ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടോ?

ഡി) എക്സിബിറ്റ് എ 1, എ 20 എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഇടപാടുകളുടെ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ശരിയായി രൂപീകരിച്ച വ്യവഹാരത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ എതിർഭാഗത്തിനു അർഹതയുണ്ടോ, ?

ഇ) അത് തെളിയിക്കാൻ എതിര്ഭാഗത്തിന്റെ ഭാഗത്ത് നിന്ന് തെളിവുകളൊന്നുമില്ലാതെ പുറത്താക്കലിന്റെയും പ്രതികൂലമായ

കൈവശപ്പെടുത്തലിന്റെയും അപേക്ഷ ശരിവെക്കുന്നതിൽ കീഴ്ക്കോടതി ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ടോ?

12. അങ്ങനെ, 1856 ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 പ്രകാരം ചിരുതേ രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോൾ, മാധവന്റെ സ്വത്തിനുമേലുള്ള തന്റെ വിഹിതത്തിന്റെ അവകാശം അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, അപ്പീലിന് കീഴിലുള്ള വിധിയിൽ ഹൈക്കോടതി പ്രാഥമികമായി 1910 ജൂലൈ 14 ന് നടപ്പിലാക്കിയ പ്രമാണം ആശ്രയിച്ച്, തന്റെ പിൻഗാമികളാൽ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെടുന്ന ചന്ദുവിന്റെ (മരിച്ചതിനാൽ) അവകാശവാദം നിലനിർത്തി.

13. മൂന്ന് രേഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഹൈക്കോടതി തുടർന്നു; 1900 മെയ് 7-ലെ എക്സിബിറ്റ് ബി-1 (പണയാധാരം) എക്സിബിറ്റ് എ-20 1910 ജൂലൈ 14-ലെ എക്സിബിറ്റ് എ-20 ആയതിനാൽ, ചിരുതെയും നംഗേലിയും ശങ്കരനും (അക്കാലത്ത് പ്രായപൂർത്തിയാകാത്തതിനാൽ ചിരുതെയിലൂടെ) ചെറുപുല ഒതയോത്ത് ചെറിയ അമ്മയ്ക്കും അവരുടെ മകൻ അച്യുതനും അനുകൂലമായി പാട്ടാവകാശം സൃഷ്ടിച്ചു, അതേ തീയതിയിൽ ചിരുതെയ്ക്കും കുട്ടിപെരാവനും അനുകൂലമായി വെറുമ്പാട്ടം കുഴിക്കാണം രേഖ എക്സിബിറ്റ് എ-1 നടപ്പിലാക്കി. എക്സിബിറ്റ് എ-2 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ നാലാമത്തെ പ്രമാണത്തിലൂടെ കുട്ടിപേരവൻ തന്റെ സ്വത്തവകാശം ചിരുതെയ്ക്കും ശങ്കരനും സമർപ്പിച്ചു. ഹൈക്കോടതിയിൽ ഈ രേഖകളുടെ സ്വീകാര്യതയെക്കുറിച്ച് ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നെങ്കിലും ഈ രേഖകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിനെ വിചാരണ

കോടതിയിൽ എതിർക്കാത്തതിനാൽ രണ്ടാമത്തെ അപ്പീലിന്റെ ഘട്ടത്തിൽ അത്തരം എതിർപ്പുകൾ ഉന്നയിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം അംഗീകരിക്കുന്നു.

14. 1910 ജൂലൈ 14-ലെ രണ്ട് രേഖകളും വിചിത്രമായ ഇടപാടുകളാണെന്ന എതിർകക്ഷിയുടെ വാദവും ഹൈക്കോടതി നിരസിച്ചു, കാരണം മേൽപ്പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യരേഖകൾ വിചാരണയുടെ ഒരു ഘട്ടത്തിലും അവർ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ വിഷയത്തിലും ഹൈക്കോടതിയുടെ യുക്തിയിൽ ഒരു തെറ്റും കാണുന്നില്ല.

15. 1856 ലെ നിയമപ്രകാരം അന്തരിച്ച ആദ്യ ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തിനായുള്ള ഏതെങ്കിലും അവകാശത്തിൽ നിന്ന് ചിരുതയെ ഒഴിവാക്കിയെന്ന അപ്പീൽവാദിയുടെ കേസ് കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഹൈക്കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു: -

"10. 1910 ന് മുമ്പുള്ള മാധവന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻറെ അവകാശങ്ങൾ ശങ്കരന് കൈമാറിയതായി എതിർ ഭാഗം അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു. കക്ഷികൾക്ക് ബാധകമായ വ്യക്തിഗത നിയമമനുസരിച്ച് മാധവന്റെ മരണത്തിൽ ചിരുതയ്ക്ക് ഒരു അവകാശവും ലഭിക്കില്ല. 1937 ലെ ഹിന്ദു വിമൻസ് റൈറ്റ് ടു പ്രോപ്പർട്ടി ആക്ട് ഒരു വിധവയുടെ സ്വത്ത് കൈവശം വയ്ക്കാനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിച്ചു. 1937 ന് മുമ്പ്, ചിരുതയി നീലകണ്ഠനെ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നുവെന്നും അതിനാൽ, 1856 ലെ ഹിന്ദു വിധവകളുടെ പുനർവിവാഹ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 പ്രകാരം അവളുടെ

അവകാശം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നും വാദിച്ചു . ശിവപ്രസാദ് v വെങ്കിടേശ്വരലുഃ 2000 (1) കെ എൽ ടി SN 11 (SC), ധർമ്മരാജൻ v നാരായണൻഃ 2000 (2) കെ എൽ ടി 895 എന്നിവയിലെ തീരുമാനങ്ങളെ അഭിഭാഷകൻ ആശ്രയിച്ചു. എതിർകക്ഷികൾക്കായി അഭിഭാഷകൻ മുന്നോട്ടുവച്ച വാദം സ്വീകാര്യത അർഹിക്കുന്നുവെന്ന് കരുതുന്നില്ല. ഒരു രേഖയും നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതും സ്വത്ത് അവിഭാജ്യമായി തുടരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കക്ഷികളുടെ അവകാശങ്ങൾ ഉറപ്പാക്കേണ്ടത് പോലെയുള്ള ഒരു കേസല്ല ഇത്. 1910-ൽ എ 1, എ 20 എന്നീ ലക്ഷ്യരേഖകൾ നിലവിൽ വന്നു, അതിൽ എതിർകക്ഷികളുടെ താൽപ്പര്യപ്രകാരം മുൻഗാമിയായ ശങ്കരനും അവന്റെ അമ്മയ്ക്കും ഉടമസ്ഥാവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു. എക്സിബിറ്റ് എ 20 സാധുതയുള്ളതും നിർബന്ധിതവുമായ രേഖയാണെങ്കിൽ, ഒരു വിധവയുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചും പുനർവിവാഹത്തിനുള്ള വിധവയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ചോദ്യം പരിഗണനയ്ക്ക് വരുന്നില്ല. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, വിഭജനത്തിനായുള്ള കേസിൽ പ്രതിരോധത്തിൽ എക്സിബിറ്റ് എ 1, എ 20 എന്നിവയുടെ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ എതിർകക്ഷിക്ക് അവകാശമില്ല. പരാതിക്കാരന് ഓഹരി ലഭിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം നിലവിലുള്ള രേഖകളായ എ 1, എ 2, എ 20 എന്നിവയെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടത്, അല്ലാതെ രേഖ നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ സ്ഥിതി എന്താകുമായിരുന്നു എന്നതിനെ പരാമർശിച്ചല്ല.

16. എതിർ കൈവശാവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തങ്ങൾ അന്യായ വസ്തു വിന്റെ ഉടമകളായിത്തീർന്നുവെന്നും എന്നാൽ വിഷയത്തിന്റെ ആ വശം കോടതിക്ക് മുന്നിൽ വാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും ആ വിഷയത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനെ തടസ്സപ്പെടുത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നും അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി ഉന്നയിച്ച വാദവും ഹൈക്കോടതി നിരസിച്ചു.

17. 1900 ന് ശേഷമുള്ള മൂന്ന് പ്രമാണങ്ങളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, ഹൈക്കോടതിയുടെ യുക്തിയോട് പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നില്ല. ചിരുതെയുടെ പുനർവിവാഹത്തിൽ, മാധവന്റെ മരണശേഷം, 1856 ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2 പ്രകാരം അന്യായ സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള അവരുടെ പദവി അല്ലെങ്കിൽ അവകാശം കാലഹരണപ്പെട്ടു. അതിനാൽ, 1910 ജൂലൈ 14 ലെ രേഖയെ (എക്സിബിട് എ -20)സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാധവനിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച സ്വത്ത് കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ചിരുതെയുടെ അവകാശം ഇല്ലാതായി.. എന്നാൽ ആ ഉപകരണം നടപ്പിലാക്കിയത് ചിരുതേ മാത്രമല്ല, അത് നടപ്പിലാക്കിയത് നംഗേലിയും (ചിരുതെയുടെ മകൻ ശങ്കരനും) കൂടെയാണ്. അവർ മാധവന്റെ സാധുവായ നിയമപരമായ അവകാശികളായി തുടർന്നു. (മാധവന്റെ മരണശേഷം). കുറഞ്ഞത് ആ വിഷയത്തിൽ ഒരു തർക്കവുമില്ല. മാധവന് മറ്റൊരു നിയമപരമായ അനന്തരാവകാശിയുണ്ടെന്ന്മുമ്പിൽ തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ, പാട്ടത്തിനെടുക്കുന്ന വസ്തുവിന്മേൽ ചിരുതെയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കോടതി തള്ളിക്കളഞ്ഞാലും,

അത് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമകളായ നംഗേലി ശങ്കരൻ എന്നിവരാൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ട് ഇരിക്കുന്നു. ആ പരിധി വരെ, വിചാരണ കോടതിയിൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ട പാട്ടക്കരാറിന്റെ സാധുത ഈ കോടതി അംഗീകരിക്കുന്നു. എക്സിബിറ്റ് എ-20 സാധുവായ കൈമാറ്റമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, എക്സിബിറ്റ് എ-1 നമ്പർ 2329/1910 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ അനുബന്ധ ഇടപാട് അസാധുവാണെന്ന് കരുതുന്നില്ല. ഈ ഒന്നിന് പിറകെ ഒന്നായി ഇടപാടുകൾ അസാധാരണമായിരിക്കാം, പക്ഷേ ഏതെങ്കിലും നിയമവിരുദ്ധതയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന തെളിവുകളുടെ അഭാവത്തിൽ, അവ സാധുതയുള്ളതാണെന്ന് കോടതി കരുതുന്നു. ഈ പ്രമാണങ്ങൾ സാധുതയുള്ളതാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയ ഹൈക്കോടതി വിചാരണക്കോടതിയുടെ വിധിയും ഉത്തരവും പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ചിരുതെയ്ക്ക് സ്വത്തിന്റെ മേൽ നിയമാനുസൃതമായ അവകാശമുണ്ടെന്നതായിരുന്നു ഹൈക്കോടതിയുടെ അടിസ്ഥാന ന്യായവാദം. എന്നിരുന്നാലും, ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധിയുടെ ഈ ന്യായവാദത്തിൽ ഒരു തെറ്റ് കണ്ടെത്തുന്നു.

18.പ്രമാണങ്ങൾ തെളിയിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ, സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 1910 ജൂലൈ 14 ന് പാട്ടക്കരാർ നടപ്പിലാക്കാൻ ചെറുതെയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ, അതിന്റെ ഗുണഭോക്താവാകാൻ അവൾക്ക് അർഹതയുണ്ടെന്ന് ഹൈക്കോടതിയും വിചാരണ കോടതിയും നിരീക്ഷിച്ചു.

എന്നാൽ ഒരു രേഖയുടെ നിലനിൽപ്പ് തെളിവായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രമാണം നടപ്പാക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ (ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ചിരുതേ) പദവി യാന്ത്രികമായി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് ആവർത്തിക്കുന്നത് അപ്രസക്തമായിരിക്കും . സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾ കൈമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു രേഖയിൽ കൺവെയറിന് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഇല്ലെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ, ആ രേഖ അസാധുവാണെന്ന നിർദ്ദിഷ്ട പ്രഖ്യാപനം ആവശ്യമില്ല. നടപടിക്രമത്തിലെ ഏതെങ്കിലും കക്ഷി ഈ പ്രതിരോധം സജ്ജമാക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കോടതിക്ക് അത് പരിശോധിക്കാം. തനിക്ക് അവകാശമോ പദവിയോ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്വത്തും കൈമാറാൻ ചിരുതെയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ അവകാശം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് രണ്ടാമത്തെ പാട്ടക്കരാറിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുക. (എക്സിബിട് എ -1). 1910 ജൂലൈ 14-ലെ പ്രമാണം (എക്സിബിട് എ -20) അസാധുവാക്കിയതിന് ഒരു ഫോറത്തിനും മുന്നിൽ ഒരു അവകാശവാദവും ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുത കോടതിക്ക് അറിയാം.. എന്നാൽ വസ്തുവകകൾക്ക് മേൽ ശരിയായ അവകാശത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ, അവൾ അതിന്റെ ഏക പാട്ടക്കാരിയാണെങ്കിൽപ്പോലും ആ പാട്ടക്കരാർ നിയമപരമായി സാധുതയുള്ളതോ നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതോ ആകുമായിരുന്നില്ല.

ചില സ്വത്തുക്കളിൽ, അവകാശം ഉണ്ടെങ്കിലും, ഒരു വ്യക്തി ഒരു ഉപകരണം വഴി അറിയിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ആ വിഷയത്തിൽ അത്തരം ഒരു അവകാശവും സ്വന്തമായി കൈവശമില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക്, അത്തരം സ്വത്തിൽ നിലവിലുള്ള

കൈമാറ്റ രേഖ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, പിൻഗാമികൾക്ക് അത്തരം ഒരു ഉപകരണത്തിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച അവകാശം നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമപരമായ അവകാശമില്ല.

എന്നിരുന്നാലും, മാധവന്റെ രണ്ട് നിയമപരമായ അവകാശികളും പാട്ടത്തിന് നൽകിയവരായതിനാൽ എക്സിബിറ്റ് എ-20 ൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന ഇടപാടിനെ കോടതി തടസ്സപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല, ആ പരിധി വരെ, എക്സിബിറ്റ് എ-20 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ രേഖ കൈമാറ്റം ചെയ്യാവുന്ന ടൈറ്റിൽ , അവകാശം അല്ലെങ്കിൽ ഉടമസ്ഥത എന്നിവയുടെ അഭാവത്തിൽ നിലനില്ക്കാതെ പോകുമായിരുന്നില്ല. എക്സിബിറ്റ് എ-1 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ രേഖയിലൂടെ അവർക്ക് ലഭിച്ചത് അവരുടെ ആദ്യ ഭർത്താവ് മാധവന്റെ (മരണപ്പെട്ടതിനാൽ) പിൻഗാമിയെന്ന നിലയിലല്ല, മറിച്ച് ഒരു പാട്ടക്കാരന്റെ അവകാശമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. . കൂടാതെ, ഈ പാട്ടവും (എക്സിബിറ്റ് എ-1) പന്ത്രണ്ട് വർഷത്തേക്കായിരുന്നു, 1925-ൽ നിർമ്മിച്ച ഒഴിമുറി (എക്സിബിറ്റ് എ-2) അക്കാലത്ത് നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ, എക്സിബിറ്റ് എ-1 എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ രേഖയ്ക്ക് പന്ത്രണ്ട് വർഷത്തെ കാലാവധിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള കൂട്ടിപെരാവന്റെ അവകാശവും ഇല്ലാതായി. അദ്ദേഹത്തിന് അനുവദിച്ച പാട്ട കാലാവധി അവസാനിച്ചതിന് ശേഷം ഒരു പാട്ടക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ കൂട്ടിപെരാവന്

എങ്ങനെ തന്റെ അവകാശം വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിന് ഒരു തെളിവും കോടതിക്ക് മുന്നിൽ കാണിച്ചിട്ടില്ല.

19. പരാതിക്കാരൻ (ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ എതിർകക്ഷികളായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു) ചിരുതെയിലൂടെ തന്റെ സ്വത്തിന്റെ വിഹിതം അവകാശപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഇതിനകം വിശദീകരിച്ചതുപോലെ, രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ച ചിരുതെയ്ക്ക് സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള അവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. രണ്ടാമതായി, മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്വത്തിന്റെ മേലുള്ള അവളുടെ അവകാശം , 1910 ന് ശേഷമുള്ളതാണെങ്കിൽ അത് പാട്ടക്കാരിയുടേതായിരുന്നു.

ഈ പാട്ടത്തിന് (എക്സിബിറ്റ് എ-1) പന്ത്രണ്ട് വർഷത്തെ നിശ്ചിത കാലാവധിക്കപ്പുറം നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒരു രേഖയിലും സൂചനയില്ല. അന്യായ വസ്തുവിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ചിരുതെയുടെയും നീലകണ്ഠന്റെയും വിവാഹബന്ധത്തിൽ ജനിച്ച അസ്സൽ വാദിക്ക് ഒരു തരത്തിലും കൈമാറിയതായി പറയാനാവില്ല. അതിനാൽ, ഹൈക്കോടതിയുടെ തീരുമാനം റദ്ദാക്കുകയും ഒന്നാം അപ്പീൽ കോടതിയുടെ തീരുമാനം സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

20. മേൽപ്പറഞ്ഞ നിബന്ധനകളിൽ അപ്പീൽ അനുവദനീയമാണ്, ഇടക്കാല ഉത്തരവ് എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് അപ്രസക്തവുമാകും. തീർപ്പാക്കാത്ത

അപേക്ഷകൾ (എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ) മേൽപ്പറഞ്ഞ നിബന്ധനകളിൽ തീർപ്പാക്കും.

21. ചെലവുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഓർഡറും ഉണ്ടാകില്ല.

തലവാചകകുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കിയത്: നിധി ജെയിൻ

കേസിന്റെ വിധി: അപ്പീൽ അനുവദിച്ചു